

## [Krarup.]

landspræster opnåede at få embede, men det var svært. En dansk præst fra Nordamerika har således søgt 75 embeder i 2 år, før han fik ansættelse. En cand. theol., der havde været missionær i udlandet, har søgt 54 embeder i 2 år, før han fik embede. 9 danske sømandspræster, 6 grønlandske præster, 5 færøpræster og 5 præster under Dansk Kirke i Udlandet havde samme trange kår: i flere år at måtte søge det ene embede efter det andet, før de fik ansættelse.

Dette er efter min mening ikke alene urigtigt overfor disse gode mænd, men det er også uklogt. Hvis den danske folkekirke ønsker at sende sine bedste præster ud til disse ensomme og meget krævende embeder i udlandet, må man også sørge for, at disse præster uden alt for lang ventetid kan få et passende embede, når de vender hjem. Denne nyordning ville selvsagt også have stor betydning for præster, der af en eller anden grund var *fastkørt* — for at bruge den højtærede kirkeministers rammende udtryk —, og som kunne få fornyelse ved forflyttelse til et andet embede. De, der følger med på dette område, ved, at dette måske ikke var det mindst betydningsfulde i forslaget.

Jeg tillader mig derfor at mene, at et så betydningsfuldt forslag bør genoptages ved en udvalgsbehandling i dette høje ting, så meget mere som folkekirken selv — som tidligere nævnt — meget ønsker dette forslag fremmet. Det fremgår med al tydelighed af den henvendelse, der er fremsat overfor folketingsudvalget af Landsforeningen af Menighedsråd, der anbefalede ministerens forslag. Jeg har ikke kunnet skaffe mig oplyst, hvor stor tilslutning denne landsforening af menighedsråd har, men jeg har dog fået oplyst, at ca. 75 pct. af landets menighedsråd slutter op om den, og det vil jo sige et meget betydeligt flertal. Bestyrelsen for landsforeningen udtalte: et mangeårigt og ømtåligt problem kan løses. Også Almindelig dansk Præsteforening og Unge Præster har sluttet sig hertil. Jeg tillader mig at forespørge den højtærede kirkeminister, om biskopperne er blevet spurgt om dette betydningsfulde forslag, og hvad de har svaret.

Lad mig få lov til at fremstille situationen, som den er: folkekirken har et ganske bestemt ønske, kirkeministeren ser det beret-

tigede i dette ønske og fremsætter et forslag herom, og folketinget stemmer det ned.

Dette er typisk for forholdet mellem stat og kirke i Danmark, og det er utænkeligt i et hvilket som helst andet land, hvor der er en evangelisk folkekirke.

Jeg synes, den højtærede kirkeminister var noget pessimistisk i sine udtalelser, for jeg synes, man har lov til at stille det spørgsmål: Hvorfor dog ikke løse dette problem *nu og her*? Nu er jo lejligheden til det. Jeg ved ganske vist ikke, hvad de ærede ordførere for det radikale venstre og for det kommunistiske parti vil sige til dette lovforslag, men efter de udtalelser, der er faldet fra ordføreren for det socialdemokratiske parti og ligeså fra det ærede medlem hr. Stegger Nielsen, der ganske vist fremsatte personlige udtalelser, som ikke helt dækkede hans partis stilling i denne sag, vil jeg tro, at der ved en udvalgsbehandling alligevel kunne vise sig en vej frem. Landstinget har fra gammel tid jo ord for at være det saglige, roligt overvejende ting, så det kan vel tænkes, at dette høje ting vil søge at rette på, hvad det andet høje ting har forfusket — altså i lighed med som det gik de små jordlove, der dog fik en noget bedre form ved behandlingen her end den, de havde fået ved behandlingen i folketinget. Ingen lov, ikke engang grundloven, er jo statisk. Med mellemrum må de alle forandres, hvorfor så ikke også forandre menighedsrådsloven af 1922, når det fra sagkyndig side siges at være ønskeligt?

Det var det vigtigste af det, jeg skulle omtale.

Det andet vigtige punkt ved denne revision af menighedsrådsloven af 1922 er forslaget i § 1, pkt. 6, stk. 1, om tilmeldingspligtens bortfald. Jeg ved ikke, om det egentlig er det rigtige udtryk at sige tilmeldingspligt, det var bedre at sige tilmeldingsret, det andet er noget vildledende, for ingen er pligtig at stemme ved menighedsrådsvalg, men de, der står i folkekirken, har denne ret. Jeg må meget fraråde, at denne tilmeldingspligt, for at bruge det gamle udtryk, bortfalder, og jeg følger her menighedsrådslovens fader, den store venstrefører J. C. Christensen, der fastholdt, at man må kræve dette som et mindstemål af interesse for de kirkelige